

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 549/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., zastúpeného advokátom JUDr. L. L., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co 52/2012 z 20. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2013 doručená sťažnosť P. J., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. L., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len

„listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 52/2012 z 20. marca 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

„Žalobou doručenou súdu dňa 14. 05. 2007 sa sťažovateľ domáhal, aby súd zaviazal žalovaného k úhrade 580.380,- Sk, s 8,5 % úrokom z omeškania od 27. 02. 2007... nárok odôvodnil tým, že je vlastníkom nehnuteľnosti...a na nej stojacej stavby, účelovej neverejnej komunikácie... Na základe zmluvy o nájme zo dňa 23. 12. 2004 a jej dodatku zo dňa 26. 12. 2004, prenechal sťažovateľ spoločnosti K... ako nájomcovi, do užívania za odplatu pozemok... spolu s prenosnou bunkou s elektrocentrálou s dvomi rampami... ktorých je... vlastníkom... žalobca s nájomcom dohodli, že účelom zmluvy je využívať pozemok tak, že za vstup naňho bude nájomca vyberať od osôb, ktoré budú chcieť na predmet nájmu vstúpiť motorovými vozidlami, paušálny poplatok v nájmomcom určenej výške...

Na základe tejto nájomnej zmluvy... sa zaviazal sťažovateľ odovzdať nájomcovi predmet nájmu v stave spôsobilom na užívanie do 31. 12. 2004. Dňa 21. 12. 2004 sťažovateľ umiestnil na svoj pozemok zariadenie, avšak asi o 15.00 hod. pracovníci Technických služieb Mesta Prešov... odtiahli z nehnuteľnosti... zariadenie... a odviezli... Takýmto konaním... svojvoľne a nezákonne zabránili podnikaniu a slobodnému nakladaniu s majetkom sťažovateľa, čím boli porušené jeho základné ústavné práva, ako aj občianske práva a spôsobená škoda veľkého rozsahu...

zmluvné strany dohodli na nájmomnom... vo výške 580.380,- Sk mesačne. Z dôvodu takéhoto nezákonného konania žalovaného spoločnosť K... nemohla užívať predmet nájmu, na základe čoho nájomca nezaplatil sťažovateľovi... nájmné... čím sťažovateľovi vznikla škoda na ušlom zisku, vo výške 580.380,- Sk...

Sťažovateľ podaním z 27. 03. 2012 doplnil žalobu o alternatívny petit, ktorým sa sťažovateľ domáhal náhrady v situácii, kedy súd z hľadiska právneho posúdenia veci neposúdi nárok sťažovateľa ako náhradu škody, ale ako užívanie pozemku sťažovateľa žalovaným stavbou pozemnej komunikácie bez právneho dôvodu a pri svojom meritórnom rozhodovaní vychádzať zo skutočností, že žalovaný užíval nehnuteľnosť vo vlastníctve

sťažovateľa... bez platnej nájomnej zmluvy, čím z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu.“

Podľa sťažovateľa „... dospel všeobecný súd k nesprávnym skutkovým zisteniam, a z tohto dôvodu aj samotné rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci...

Sťažovateľ vidí odopretie spravodlivosti – porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie v tom, že všeobecný súd nedal žiadnu odpoveď na kľúčové námietky sťažovateľa na ktoré v konaní poukazoval a to:

*- že komunikácia nachádzajúca na spornom pozemku nie je miestna komunikácia,
- že primátor mesta Prešov nie je a nemôže konať za cestný správny orgán mesta Prešov, ktorého je primátorom, to je vylúčené,*

- súd je v zmysle ust. § 153 ods. 2 O. s. p., vždy povinný rozhodnúť v súlade so spôsobom vyrovnaní vzťahu medzi účastníkmi, vyplývajúcim z právneho predpisu (nemá možnosť voľby medzi spôsobom vyrovnaní predpísaným zákonom a iným spôsobom vyrovnaní navrhovaným účastníkom),

- že žalovaný užíval pozemok sťažovateľa bez právneho dôvodu a tým plnil svoju verejnú funkciu súvisiacu s uspokojovaním potrieb občanov, čo je jeho povinnosťou stanovenou zákonom, ktorú by však inak musel plniť iným spôsobom, tzn. napr. podobný pozemok za rovnakým účelom kúpiť, alebo prenajať, čím zo strany žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu,

- že všeobecný súd neakceptoval rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 2 Sžo 60/2007 z 16. 4. 2008, ktorým najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Sp 33/2006 z 6. 2. 2007 zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zo dňa 4. augusta 2005 číslo M/2005/1223 v spojení s rozhodnutím primátora mesta Prešov zo dňa 21. decembra 2004, zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie.“

II.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo P. J. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co 52/2012 z 20. 03. 2013, porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 20. 03. 2013 sp. zn. 11 Co 52/2012 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť P. J. trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 275,94 € (dva úkony po 130,16 € – prevzatie a príprava právneho zastúpenia, písomné podanie na ústavný súd, plus 2 x režijný paušál po 7,81 €), na účet advokáta JUDr. L. L..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu.

Podľa sťažovateľa krajský súd porušil ním označené základné a iné práva tým, že v napadnutom rozsudku nedal odpoveď na jeho kľúčové námietky.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa zaoberal jej opodstatnenosťou v naznačenom smere predovšetkým skúmajúc možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ v sťažnosti namietal. V nadväznosti na to posudzoval opodstatnenosť námietok sťažovateľa, pokiaľ ide o ťažiskové časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vedúceho k požiadavke vyslovenia porušenia jeho označených práv.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä

v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval rozsudok krajského súdu.

Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14 C 173/2009-197 z 28. marca 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľa o zaplatenie 580 380 Sk s prísl. zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie sťažovateľ, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozsudku uviedol: *„Je nepochybné, že žalobca uzavrel Zmluvu o nájme dňa 23. 12. 2004 a Dodatok dňa 26. 12. 2004, pričom touto zmluvou prenechal spoločnosti K., s. r. o... ako nájomcovi do užívania za odplatu pozemok, špecifikovaný v článku II. bod 1 zmluvy, spolu s prenosnou bunkou s elektrocentrálou s dvoma rampami. Nepochybné je aj to, že dňa 21. 12. 2004 žalobca umiestnil na svoj pozemok uvedené zariadenie, avšak okolo 15.00 hod. pracovníci Technických služieb Mesta P., a. s., za asistencie príslušníkov Mestskej polície a ich náčelníka, štátnej polície z Obvodného oddelenia Prešov-sever, príslušníkov pohotovostnej motorizovanej jednotky polície Prešov, odtiahli z nehnuteľnosti – parcely č. 128/1 zariadenie, naložili ho na auto a odviezli do areálu Technických služieb Mesta P., a. s.. Žalobca v tomto konaní videl zo strany žalovaného porušenie právnej povinnosti, ktorá zabránila tomu, aby došlo k naplneniu Zmluvy o nájme, uzavretej dňa 23. 12. 2004, v znení Dodatku zo dňa 26. 12. 2004. V tejto súvislosti je však treba zdôrazniť tú okolnosť, že úkon žalovaného uskutočnený dňa 21. 12. 2004 nebol tým úkonom, ktorý by zabránil uzavretiu predmetnej nájomnej zmluvy, keďže aj napriek tomu, čo žalovaný urobil dňa 21. 12. 2004, žalobca 2 dni po tom, resp. 5 dni po tom, uzavrel predmetnú nájomnú zmluvu so spoločnosťou K... Teda úkon žalovaného mu nijako nezabránil, aby takúto nájomnú zmluvu uzavrel, a teda v konaní žalovaného a vo vzniku škody, tvrdenej žalobcom, niet príčinnej súvislosti. Len v prípade protiprávneho úkonu, ktorý by zabránil žalobcovi uzavrieť predmetnú nájomnú zmluvu, by za splnenia ďalších predpokladov bolo možné hovoriť o zodpovednosti za škodu a jej náhrady. Ak teda skutok, ktorý žalovaný uskutočnil dňa 21. 12. 2004, nijako nezabránil uzatvoreniu Zmluvy o nájme dňa 23. 12. 2004 v znení Dodatku zo*

dňa 26. 12. 2004, niet príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného a tvrdenou škodou. Nebol naplnený jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka, a preto aj záver o zamietnutí žaloby, ktorý vyslovil súd prvého stupňa, je vecne správny.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd zrozumiteľným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok okresného súdu potvrdil. Podľa ústavného súdu rozsudok krajského súdu a jeho právne a skutkové závery nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Krajský súd sa primeraným a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľa.

V súvislosti s tvrdením sťažovateľa, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho kľúčovými námietkami, ústavný súd zdôrazňuje, že súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Vo vzťahu k všeobecným súdom ústavný súd nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným

zákonem, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (m. m. I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999).

V nadväznosti na citované odôvodnenie rozsudku krajského súdu námietky sťažovateľa, ktoré označil ako kľúčové, neboli podľa ústavného súdu také, ktoré mali pre vec podstatný význam. Krajský súd preto neporušil označené základné a iné práva sťažovateľa, ak sa nimi nezaoberal.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy,

ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Ústavný súd ďalej pripomína, že jeho primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu je ústavne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 112/05).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2013